

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobkyně **E. T.**, zastoupené advokátem JUDr. Milanem Chrudinou, se sídlem Puchmajerova 3, Ostrava 1, proti žalovanému **Magistrátu Města Ostravy**, se sídlem Prokešovo nám. 8, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. 22 Ca 412/2003,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým soud odmítl její návrh proti rozhodnutí Magistrátu Města Ostravy (dále též „žalovaný“) ze dne 2. 9. 2003, č. j. SVZ/1/10099, 1175, 11768/03/Vaš. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí MUDr. E. Ř. ze dne 19. 5. 2003, č. U 7059807, o ukončení dočasné pracovní neschopnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky, konkrétně nesprávný výklad ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. Rozhodnutí lékařky o ukončení dočasné pracovní neschopnosti podle ustanovení

§ 7 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení totiž představuje rozhodnutí, které pro stěžovatelku znamená – ve spojitosti s dalšími rozhodnutími týkajícími se jejího zdravotního stavu – právní překážku výkonu povolání. V důsledku tohoto rozhodnutí totiž stěžovatelka měla nastoupit do svého zaměstnání jako kuchařka, nicméně tak učinit nemohla, jelikož rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 26. 2. 2002 byla uznána osobou se změněnou pracovní schopností, neschopnou tuto práci vykonávat. V souvislosti s ukončením pracovní neschopnosti byl zaměstnavatel povinen převést stěžovatelku dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce na jinou práci, kterou však nebyl schopen zajistit, takže rozhodnutí lékařky bylo rozhodnutím představujícím právní překážku výkonu povolání.

Proto stěžovatelka navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především namítá, že v daném případě se jedná o běžný pracovně právní vztah a že je nutno od sebe odlišit ukončení pracovní neschopnosti od zdravotní nezpůsobilosti k výkonu dosavadní práce ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákoníku práce. Pokud tedy došlo k ukončení pracovní neschopnosti a následně byla dána výpověď z pracovního poměru (na základě lékařského posudku vystaveného jiným lékařem), jde o situaci, která nic nemění na správnosti rozhodnutí MUDr. Ř.. Neplatnost výpovědi z pracovního poměru stěžovatelka mohla napadnout v samostatném řízení. Žalovaný konečně zdůrazňuje, že pojem „dosavadní zaměstnání“ obsažený ve vyhlášce č. 31/1993 Sb., a termín „dosavadní práce“ podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, jsou odlišné, když pojem uvedený v pořadí jako druhý je výrazně užší než pojem první.

Proto žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především konstatuje, že stěžovatelka byla dlouhodobě ve stavu pracovní neschopnosti, v únoru 2003 byla hospitalizována v nemocnici. Dne 19. 5. 2003 byla vyšetřena MUDr. Ř. za přítomnosti lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava-město MUDr. Š. a k tomuto dni byla stěžovatelce ukončena dočasná pracovní neschopnost, neboť její zdravotní stav je dlouhodobě stabilizován a z medicínského hlediska je schopná práce s určitými omezeními.

Žalovaný shora citovaným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky proti zmíněnému rozhodnutí MUDr. Ř., když shledal, že bylo postupováno v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 31/1993 Sb. a vydané rozhodnutí bylo správné jak z hlediska medicínského, tak i právního.

Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatelky brojící proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, když konstatoval, že rozhodnutí ošetřujícího lékaře o ukončení dočasné pracovní neschopnosti se řídí ustanovením § 77 zákona č. 20/1966, o péči o zdraví lidu. Tato rozhodnutí sice nejsou ze soudního přezkumu vyloučena výslovně zvláštním zákonem, nicméně dopadá na ně obecné ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s., neboť se jedná o rozhodnutí, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob a zároveň sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské a jiné hospodářské činnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutno uvést, že stěžovatelka uplatnila kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V souladu s citovaným ustanovením § 109 s. ř. s. se proto Nejvyšší správní soud v dalším omezil toliko na přezkum právního posouzení předmětných otázek v předchozím řízení, když neshledal existenci zmatečnosti soudního řízení ani vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, příp. nepřezkoumatelnost napadeného usnesení ve smyslu odst. 3 citovaného ustanovení.

Při právním posouzení projednávané věci Nejvyšší správní soud vycházel zejména z ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s., které bylo v daném případě krajským soudem aplikováno. Podle tohoto ustanovení, označeného marginální rubrikou „Kompetenční výluky“, jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, *„jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věci, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.“*

Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace, v projednávané věci bylo rozhodnuto o ukončení dočasné pracovní neschopnosti stěžovatelky, a to na základě posouzení jejího zdravotního stavu. Protože již z povahy věci je zjevné, že se při předmětném rozhodování jednalo o odborné medicínské hodnocení, byla tak naplněna část dikce citovaného zákonného ustanovení (vydání rozhodnutí záviselo výlučně na posouzení zdravotního stavu). S ohledem na znění tohoto ustanovení je proto nutno ještě zodpovědět otázku, zda toto rozhodnutí samo o sobě představovalo právní překážku výkonu povolání stěžovatelky, jak tvrdí v kasační stížnosti, byť sama přiznává, že citované rozhodnutí představuje překážku výkonu povolání „v souvislosti s dalšími rozhodnutími týkajícími se jejího zdravotního stavu“.

Nejvyšší správní soud akceptuje skutečnost, že v sociální realitě představují jednotlivé správní úkony a rozhodnutí toliko dílčí komponenty, utvářející celkovou situaci fyzických a právnických osob, ve které se aktuálně nacházejí. Není proto sporu o tom, že i rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti, nazíráno v tomto kontextu, se v situaci stěžovatelky z hlediska jejího postavení na trhu práce projevilo. Nicméně, z hlediska normativního, by takovéto rozhodnutí bylo právně významné jen tehdy, pokud by i v izolované podobě představovalo právní překážku výkonu povolání stěžovatelky. Tak tomu však zjevně není a v konečném důsledku to netvrdí ani samotná stěžovatelka. Ratio rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti totiž míří přesně opačným směrem, než se domnívá stěžovatelka: nemá představovat právní překážku výkonu povolání, nýbrž (poněkud zjednodušeně) se svojí podstatou jedná o deklaratorní konstatování skutečnosti, že předmětné povolání je možno ze zdravotních důvodů opětovně vykonávat. Již z tohoto důvodu proto kasační stížnost není důvodná, neboť krajský soud interpretoval a aplikoval kompetenční výlukou obsaženou v ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. správně.

Jestliže stěžovatelka namítá, že následně vydaným rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení byla uznána za osobu se změněnou pracovní schopností a že s ní byl rozváznán pracovní poměr výpovědí z důvodu dlouhotrvajícího nepříznivého zdravotního stavu (což také řádně dokládá), je nutno uvést, že napadené usnesení krajského soudu stěžovatelku

nikterak neomezuje v možnostech domáhat se svých práv, vyplývajících z pracovněprávních (příp. důchodových) předpisů, soudní cestou v samostatných řízeních.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a protože se v daném případě jednalo o věc nemocenského pojištění, nemá právo na náhradu nákladů řízení ani žalovaný Magistrát Města Ostravy (§ 60 odst. 2 s. ř. s.). Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. 10. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu